Sportul Magazin

TRIUMVIRATUL DIN POARTA STELEI

Să fiu sincer, nu-mi închipuiam că sînt prieteni foarte buni. Îi credeam doar colegi, legați de simbolul culorilor pe care le apără, uniți de o camaraderie ce ține de obișnuință. Sînt doar trei portari de anvergură, înglobați în cariera lor în loturi naționale, lăudați și apreciați, deopotrivă, în diverse momente ale evoluției lor. Îi cheamă Carol Haidu, Narcis Coman și Vasile Iordache. *Și, doar unul singur poate... încăpea între stîlpii porții, în vîltoarea jocului.*

Alianța lor o bănuiam, deci, subțiată de o pizmă omenească, dar aveam să constat, la Brașov, unde echipa își efectuează acum pregătirea, că pe toți trei i-a unit un sentiment de reală amiciție. Locuiesc toți în aceeași cameră (nu dintr-o măsură cu iz pedagogic, ci din proprie inițiativă), își petrec timpul împreună, se sfătuiesc, se consultă, își fac confidențe, își poartă reciproc o afecțiune reală. Pe toți trei i-am găsit după un antrenament, conversînd cu veselie nedisimulată. Doar Haidu și Iordache suportaseră efortul crosului prin zăpadă; Coman, convalescent, îi asistase, dincolo de geamul autobuzului. O hernie musculară supusă de curînd intervenției chirurgicale i-a lăsat o cicatrice lungă pe piciorul drept. 60 de zile, repausul său este quasi-total și se consideră ghinionist, scos temporar din cursa pentru titularizare. Dar ce va fi peste două luni? Peste două luni, cînd însănătoșirea lui Coman va coincide cu reluarea campionatului? I-am întrebat în același timp și le-am dat apoi cuvîntul, după o ordine care respectă vîrsta celor trei portari vajnici ai Stelei.

Haidu: „Se întîmplă cu noi o ciudățenie. Scara anilor care ne separă este perfectă, distanțîndu-ne același interval de cinci ani. Eu, la 32 de ani, cel mai „bătrîn" dintre noi, am terminat sezonul în poarta echipei. Cel mai tînăr, Iordache, mi-a fost rezervă, după ce el însuși înfrînsese concurența lui Coman, luîndu-i locul în formație, într-un moment cînd eu nu mai figuram nici pe foaia de arbitraj. Caruselul acesta vorbește de la sine: prinde echipa acela care, ajutat de șansă, de conjunctură, are ocazia să fie titularizat. Dacă evenimentul coincide cu o bună formă sportivă, în mod normal, nu mai poate fi „dezrădăcinat" din poartă".

„Cum îți merge piciorul, Coman?", par a spune Haidu *și* Iordache.
Foto: I. MIHĂICA

Coman: „Faptul că Haidu este astăzi conducătorul micului nostru pluton reprezintă pentru mine un atu moral. Lucrul acesta îmi demonstrează că niciodată nu e prea tîrziu. În prezent, nu pot concura cu șanse egale, neputînd fructifica perioada de pregătire. La primăvară, însă, mă voi strădui să recuperez terenul pierdut. Rutinei lui Carol și curajul lui Vasile, le voi opune talentul meu, în care cred, și pe care-l voi dubla cu seriozitatea necesară. Mă categorisiți drept lipsit de modestie? Mi-ați spus doar să fiu cît se poate de sincer".

Iordache: „Nu mă consider un portar complet. Trebuie să lucrez încă pentru a-mi remedia plasamentul, uneori defectuos. Adevărul este că toți trebuie să ne pregătim la fel de bine pentru a menține triumviratul nostru în echilibru perfect. Și nu văd cine are de pierdut, ba dimpotrivă stimulentul operează, cred, în mod fericit, pe cine îl poate supăra o reeditare a celebrului „meci" Voinescu-Toma?"

Au vorbit drept și deschis băieții aceștia cu spatele de doi stînjeni și cu palma cît un coș de piață. Am avut totuși curiozitatea să întreb un coechipier „de la înaintare", o persoană presupusă neutră: dacă Haidu, Coman și Iordache ar fi în plenitudinea forțelor fizice și supuși unor pregătiri egale, cine crezi că ar fi titular? S-a uitat lung și s-a scărpinat în creștet: „De ce îmi puneți întrebări înculeloare? — *a fost răspunsul.* Știu eu? Cred că aș băga trei bilețele într-o căciulă și i-aș pune să tragă!"

Ion CUPEN

DOUĂ SURORI... RIVALE

Ca și în viața de toate zilele, surorile *Ionescu Mariana* (stînga) și *Florența*, sînt alături și în această fotografie. Numai că în acest caz legătura de sînge n-a contat, ci doar pasiunea comună pentru sportul sporturilor: atletismul. Și într-atît s-au înțeles de bine, încît ambele au optat pentru aceeași probă: discul. Ce-i drept, cea mai mare dintre surori, Mariana — în vîrstă de 20 de ani, elevă la liceul industrial de chimie din Craiova — a deschis pîrtia, începînd să practice atletismul din anul 1969. Și cînd, doi ani mai tîrziu, a dobîndit titlul de campioană națională de junioare la aruncarea discului (cu 42 m), sora mai mică, Florența, s-a decis și ea să pășească pe urmele Marianei (erau și foarte aproape ca gabarit: Mariana — 18 ani, 1,73 m înălțime, și 80 kg greutate; Florența 1,81 m și 80 kg!) Și după un debut promițător (36,50 m), tînăra discobolă (muncitoare la fabrica de confecții din Cetatea Băniei) a aruncat anul trecut 47,70 m depășindu-și sora — într-un duel, deocamdată, indirect — care a realizat doar 45,80 m.

Satisfacții au avut deopotrivă în 1972: în timp ce Mariana a dobîndit titlul de campioană republicană a școlilor sportive și liceelor cu program de educație fizică, fiind componentă a lotului reprezentativ de tineret, Florența a fost selecționată în echipa națională de juniori.

Și, după cum ne-a spus antrenorul craiovean *Ionel Ghiță*, cel care le-a descoperit și lansat pe cele două tinere talente, perspectivele elevelor sale sînt îmbucurătoare. Numai că acestea se vor despărți: Florența Ionescu la disc (proiect: 55 m, în acest an), iar Mariana Ionescu la greutate (proiect: 18 m, în... 1976). Nu de alta, dar ca să nu mai fie rivale...

Paul SLĂVESCU

VASALOPPET LA A 50-a EDIȚIE

Număr record de inscrieri: peste 10 000

Potrivit unei vechi tradiții, prima duminică a lunii martie este consacrată celei mai mari curse de schi din lume. Mare prin dimensiunea traseului dar și prin amploarea adeziunii amatorilor de schi care se prezintă la startul său.

Pentru ediția de anul acesta, care va avea loc la 4 martie, pe clasicul traseu dintre localitățile Saelen și Mora (în Suedia centrală), publicațiile sportive străine publică de aproape două luni reclamele unor firme de turism care organizează curse de avioane speciale pentru cei ce vor să concureze sau măcar să asiste la desfășurarea celebrei curse Vasaloppet.

O telegramă de presă ne anunță că pentru întrecerea de la 4 martie (cea de a 50-a ediție a cursei) s-au primit, pînă la jumătatea lunii ianuarie, peste 10 000 de înscrieri.

CETATEA NE-AȘTEAPTĂ

„Ceea ce este plăcut pentru întrecere este plăcut și pentru ochi." CICERO

Neobosite sitele cern
Pulberi de-argint și de lumină.
Cu aripe albe,
Luceferi în hore se prind spre pămînt,
În liniști pornite din inimi de vînt
Și stinse în floarea de nalbe.

Și iată croitele drumuri împart
În zeci de regate imensul imperiu.

Cu roua-n privire și-n gene cu flori,
Urcăm pe cărarea bătută de sori
Spre culmea pierdută-n viltoare.
Ne poartă îndemnul și dorul nestins
De falnicul munte,
Cu brîuri de piatră încins.
Cetatea ne-așteaptă cu cupe-n cerdac
Și pîine stropită cu miezuri de mac.

Gheorghe DUMITRU

REÎNTÎLNIRE CU UN FOTBALIST DE ALTĂDATĂ

AVOCATUL JEAN LĂPUȘNEANU EVOCĂ PRIMUL CAMPIONAT MONDIAL DE LA MONTEVIDEO

Reîntîlnire, în 1936. În picioare, de la stînga: **Costel Rădulescu, C. Stanciu, F. Fieraru, N. Robe, R. Steiner, R. Bürger, Em. Vogl, J. Lăpușneanu, N. Lucescu și O. Luchide.** În rîndul de jos, de la stînga la dreapta: **N. Covaci, Ilie Subășeanu, R. Wetzer, L. Rafinski și St. Barbu.**

Stau de vorbă cu președintele Colegiului de avocați din Pitești, **Jean Lăpușneanu** (portarul național la primul campionat mondial de fotbal, de la Montevideo, din 1930), într-o seară geroasă, cînd prin geamul casei se văd primele ștafete ale ninsorii cutreierînd văzduhul în lung și-n lat...

Plin de însuflețire și paslune, deși a trecut pragul celor 62 de ani, Lăpușneanu evocă copilăria sa, miuțele din cartierul Buzești, cu ghemotoace din cîrpe, pregătirea „multilaterală" de pe terenul Federației, unde, cum se destăinuie el, „neavînd minge, jucam fotbal cu balonul de rugby pe care ni-l împrumutau Virgil Ioan și frații Sfetescu...".

— Ai fost portar, de la bun început?

— Nu. Numai întîmplarea a făcut să mă profilez pe acest post. Lăpușneanu surîde și continuă: Jucam la Venus, inter dreapta. Întîlnind Chinezul Timișoara cu Zemler și Rudy Wetzer în "atac", echipa noastră a încasat nouă goluri, în prima repriză! Portarul nostru, Cristescu, era la un pas de nebunie. Atunci, disperați, băieții au venit la mine: „Jeane, intră tu în poartă, poate ai mai mult noroc"! Zis și făcut. Am trecut portar și, în repriza secundă, n-am primit decît... trei goluri. În schimb, ai noștri au marcat... cinci, partida sfîrșindu-se astfel cu un scor de rugby: 12—5! Deh, pe vremuri se marca mult mai ușor. Așa am primit „botezul" de portar. Cînd am plecat la campionatul mondial, abia terminasem clasa a opta de liceu. Tot în situația mea se aflau și Subășeanu, Stanciu și Robe. Ne-am luat, deci, cărțile și, în drum spre Montevideo, învățam de zor, pentru a da bacalaureatul la întoarcere... Dar la Montevideo ne așteapta cel mai greu examen!

— Cum a decurs expediția?

— După ce a fost convocat lotul (Lăpușneanu, Zauber — Steiner, Vogl, Burger, Csako — Fieraru, Rafinski, Robe — Covaci, Deșu, Wetzer, Stanciu, Bărbu și Subășeanu) ni s-a spus la federație: „Să aveți și niște bani la voi... iar echipamentul vă privește..." Mama mi-a dat 50 de lei din economiile ei. Așa am pornit în „marea aventură". Printr-o colectă publică ni s-au confecționat pînă la urmă niște haine bleumarin și pantaloni gri, ca să fim cu toții „în ton" (cămășile, cravatele și pantofii ne priveau tot pe noi) și am pornit la drum... La Genova alt necaz. Nu sosiseră biletele de vapor. În sfîrșit, au apărut și ele în ultimul moment și ne-am îmbarcat pe „Conte Verde", împreună cu celelalte echipe europene.

— Ce impresie v-a lăsat fotbalul sud-american?

— Covîrșitoare. Prima echipă cu care am dat ochii a fost a Uruguayului, care a venit la cantonamentul nostru, într-o vizită de curtoazie, „Gabaritul" lui Andrade, Iriarte, Fernandez, Gestido ne-a ...îngrozit, pur și simplu... Uruguayenii veniseră cu ghitarele, fredonau veseli și plini de exuberanță, dar nouă ni se părea că ne cîntă... „prohodul". Văzîndu-i apoi și la antrenamente, unde se muncea, nu glumă, ne-am dat seama cît de înapoiați sîntem la capitolul pregătire fizică. Așa că am început și noi să ne antrenăm mai serios, de două ori pe zi.

— A urmat primul meci, cu Peru...

— Da. Îmi amintesc de parc-a fost ieri. Peruvienii veniseră la Montevideo aureolați de o victorie asupra Uruguayului, așa că nouă nu ni se dădea decît o șansă la o sută. Dar noi nu ne-am speriat. Deșu a marcat primul gol și întreg stadionul a încremenit de uimire. Aflîndu-se acest lucru, spectatorii care urmăreau pe alt stadion partida-vedetă Argentina—Iugoslavia, au deteriorat tribunele, năvălind în arena unde jucam noi. După un meci dramatic, de mare luptă, i-am învins pe peruvieni cu 3—1. Șapte zile mai tîrziu, am jucat cu Uruguay, cu marea echipă a Uruguayului din acea vreme, care avea, de altfel, să cîștige campionatul mondial. Am fost învinși cu 4—0, dar partida n-a fost fără istoric, cum s-ar putea crede, la citirea scorului. Începutul meciului — gol din ofsaid acordat gazdelor și gol egalizator refuzat nouă — a fost influențat de arbitrajul brazilianului Almeido Rego. După acest campionat, Vogl, Fieraru, Rafinski, Burger și alții au primit oferte de la echipe sud-americane. Dar noua, ne era dor de țară și voiam să ne întoarcem cît mai repede acasă...

— După ce-ai abandonat cariera de jucător, ai fost antrenor?

— Da. Există un șir întreg de echipe pe unde am trecut: Leonida, ACFR, F.C. Brăila, Gloria C.F.R. Galați, Sporting Pitești, Știința Timișoara, Jiul Petroșani și echipa națională. Din mîinile mele și-au luat zborul: Franciscovici, Andrei Rădulescu, Corbuș, Gabor, Farcaș II și mulți alții. Împreună cu Leonte Ianovschi și Ștefan Vasile i-am arătat drumul spre fotbal și lui Dobrin, cînd eram la Pitești... Am scris o carte, mai pregătesc una, tot despre jocul de fotbal și încă multi ani de acum încolo, tot în lumea balonului rotund voi fi cu inima și gîndul...

George MIHALACHE

CÎND REAL MADRID ADOPTĂ TACTICA LUI... MERCKX

Real Madrid nu prea merge în noul sezon, în ciuda calificării în sferturile de finală ale Cupei campionilor... Încercînd să găsească explicațiile acestui impas, un redactor al ziarului „As" s-a aflat față în față cu căpitanul echipei madrilene, Zoco. **„Echipa joacă destul de bine — a declarat Zoco. Numai că avem acum o tactică specială... Urmăm strategia lui Merckx. Le permitem adversarilor să se distanțeze, le controlăm ascensiunea și înainte de finiș sprintăm, îi ajungem și cîștigăm titlul de campioni! Din păcate, ultima parte a tacticii nu prea ne reușește. În rest, toate ar fi bune..."**

Se zice că primind o asemenea replică, redactorul de la „As" a uitat care era întrebarea următoare...

„ALLEZ, MIMOUN!"

Au trecut anii, Alain Mimoun, cîștigătorul cursei de maraton la J.O. de la Melbourne, a ajuns la 51 de ani, dar inima renumitului fondist pare să bată tot atît de puternic pentru atletism. Recent, luînd parte la o cursă de o oră, el a parcurs în acest timp 18 400 km. De reținut că primii 10 km au fost acoperiți în mai puțin de 31 de minute.

6 JUCĂTORI—PESTE 400 DE ANI!

Poate nu știți, dar la Sibiu există o asociație a popicarilor vîrstnici — denumită „Veteranii" — care primește ca membri numai jucătorii care au depășit vîrsta de 55 de ani.

Iubitorii sportului cu bila, încărunțiți, desfășoară o activitate meritorie. Ei dispun de o arenă — închiriată — pe care își desfășoară antrenamentele, echipa lor participînd la campionatul județean. Pe foile oficiale de concurs ale acestui campionat apar, de obicei, numele lui **Ioan Venetta** (75 de ani — în fapt decanul de vîrstă al asociației, care ia parte și în prezent la activitatea competițională), **Richard Radel** (69 de ani), **Adolf Radel** (68 de ani), **Martin Halmen** (66 de ani) și alții apropiați ca vîrstă de cei amintiți. **Nu-i de mirare, așadar, că echipa compusă din șase jucători depășește vîrsta de 400 de ani.**

Este demn de menționat că, pe lîngă participarea în campionatul județean (cheltuielile ocazionale sînt plătite din cotizațiile membrilor), asociația organizează anual — unic în țară — un campionat individual care este dotat cu o cupă transmisibilă — „Trofeul Veteranilor". Pe aceasta sînt gravate în fiecare an numele cîștigătorilor.

Astăzi — după cum ne informează Teodor Niscov, secretar al grupului veteranilor din Sibiu — pe arena Electrica se desfășoară a zecea ediție, jubiliară, a „Trofeului Veteranilor". În cadrul manifestărilor organizate cu acest prilej, se va desfășura un joc amical cu veteranii din municipiul Brașov, precum și sărbătorirea lui Ioan Venetta pentru prezența sa activă — la 75 de ani — într-o competiție și depășirea a 50 de ani de cînd joacă popice.

Cu prilejul ediției jubiliare a „Trofeului Veteranilor" urăm succese sportive și viață lungă membrilor asociației din Sibiu.

CEL MAI... CEA MAI...

Pentru iubitorii de arhivă și statistică, prezentăm cîteva date, menite a ilustra unele cote maximale ale diferitelor sporturi.

Cel mai mare număr de goluri înscrise de un singur jucător într-un meci oficial aparține fotbalistului francez Staines, care în meciul de campionat dintre Racing-Club (Lens) și Aubry-Asturie, a marcat 16 puncte.

Cele mai multe victorii prin K.O. aparțin boxerului american de culoare Archie Moore, care a înscris în palmaresul său 136 de decizii înainte de limită.

Cea mai mare viteză în sporturile nemecanizate este aceea realizată de parașutiști, care, în căderea liberă în straturile dense ale atmosferei, coboară cu 298 km. pe oră, iar în cele rarefiate pot ajunge pînă la viteze orare de 988 de km.

Cel mai vechi club de fotbal din lume este „Sheffield F.C.". El a fost fondat la 24 octombrie 1857.

Cel mai lung meci din întreaga istorie a boxului este acela disputat în zilele de 6 și 7 aprilie 1893 la New-Orleans (S.U.A.), între pugiliștii americani Endy Buena și Jack Burkey. După 110 reprize, care s-au desfășurat timp de 7 ore și 19 minute, juriul a fost nevoit să curme lupta, din cauza totalei stări de epuizare a combatanților. Decizia finală — meci nul.

Cea mai mare viteză obținută de o minge, aparține micuței mingi de golf, care poate atinge 275 km. pe oră, atunci cînd este bine lovită!

ȘTIAȚI CĂ...

...poșta maghiară a editat, recent, o serie de „timbre olimpice"? Pe aceste timbre sînt imprimate chipurile sportivilor maghiari care au cucerit medalii de aur la J.O. de la München. Este vorba de luptătorul Hegedus, de boxerul Gedö etc.

...Tostao, renumitul fotbalist brazilian, a avut primul carnet de legitimare, la vîrsta de... 10 ani? Atunci, el și-a făcut debutul în formația de juniori a echipei Cruzeiros.

...baschetbalistul Wilt Chamberlain (30 de ani, 2,14 m. înălțime) parcurge distanța de 400 metri în 48,8 sec. și poate trece peste o ștachetă ridicată la 2,06 m.?

DE LA JOHN SULLIVAN LA JOE FRAZIER și, poate, la George Foreman

File din istoria campionatelor mondiale de box la toate categoriile

Acum, cînd au mai rămas numai 30 de ore pînă la meciul dintre campionul mondial **Joe Frazier** și **George Foreman** (șalanger), socotim interesant să ne oprim la o serie de amănunte legate de istoricul campionatelor mondiale de box „la toate categoriile".

Puțini știu de pildă, că primul meci „oficial" pentru titlul mondial al „greilor", disputat în 1889 între **John Sullivan** și **Jake Kirlain**, a coincis și cu... ultimul meci de box cu pumni goi. A cîștigat **Sullivan**, dar trei ani mai tîrziu de data aceasta într-un meci cu mănuși, ei a pierdut titlul, fiind învins prin k.o. în repriza a 21-a, de **J. Corbett.**

În 1897, boxul are un nou campion mondial, pe **Bob Fitzimons**, care în repriza a 14-a cîștigă prin k.o. asupra lui **Corbett.** Performanța lui **Fitzimons** a stîrnit mare vîlvă, dat fiind faptul, că acest boxer, din punct de vedere al greutății, era un mijlociu. Curînd avea să intre în arenă **Jim Jeffries.** Acesta, în august 1898, învinge prin k.o. repriza a 11-a, pe **Fitzimons**, cîștigă apoi și celelalate întîlniri pe care le-a susținut, iar în 1905, nemaigăsind adversari de forța sa, se retrage din ring.

În același an, **Marvin Hart** îl învinge prin k.o. pe **Jack Roth** și **Jim Jeffries** care a arbitrat meciul, îl declară pe acesta... campion mondial. Un an mai tîrziu, titlul se află în mîinile canadianului **Tommy Burns**, care este curînd, adică în 1908 învins prin k.o. de **Jack Johnson**, care avea să fie primul boxer de culoare, campion mondial la categoria grea. Rasiștii americani nu se împăcau însă cu gîndul că titlul suprem aparține unui negru. Cum nu găseau un boxer alb de talia lui **Johnson**, ei au cerut lui **Jeffries** să reintre în ring. Înaintea meciului, **Johnson** a fost de mai multe ori amenințat cu moartea, iar unele ziare, îndeosebi cele din statele sudice, au dus campanii violente împotriva lui. În ziua sorocită pentru marea întrecere, organizatorul **Tex Richard** a stat personal la poarta de intrare în arenă și a percheziționat pe spectatori pentru a vedea dacă nu cumva sînt înarmați. Și totuși, înaintea primului sunet de gong, un spectator rămas nedescoperit (firește!), a tras un foc de revolver în direcția lui **Johnson**, dar glonțul, din fericire, a nimerit... prosopul care atîrna pe corzile ringului. Meciul l-a cîștigat, prin k.o., **Johnson.** În aprilie 1915, **Johnson**, la amenințările cu moartea din partea gangsterilor, truchează înfrîngerea prin k.o., în repriza a 26-a, în fața lui **Jess Willard.** La 4 iulie 1919, boxul are un nou campion mondial pe **Jack Dempsey**, care cîștigă în repriza I meciul cu **Jess Willard.** La 2 iulie 1921, are loc „meciul secolului" (Europa — America), între **Jack Dempsey** și **George Carpentier.** Meciul s-a terminat prin înfrîngerea lui **Dempsey**, prin k.o., în repriza a 4-a.

La 23 septembrie 1926, **Jack Dempsey** își apără titlul în fața lui **Gene Tunney**, fiind învins la puncte (pentru prima oară, un campionat mondial de „grea" ajunge la limită). Se realizează cu acest prilej un record mondial de spectatori: 120 600!

Revanșa, disputată în 1927, revine tot lui **Tunney**, și tot la puncte, însă după următorul incident: în repriza a 7-a **Dempsey** lovește cu un crochet de stînga și **Tunney** cade la podea. **Tunney** a stat jos 18 sec., deoarece **Dempsey** a refuzat să treacă în colțul opus al ringului, și arbitrul, **Berry**, a început numărătoarea numai cînd **Dempsey** s-a hotărît să treacă în colț. **Tunney** s-a retras din ring, neînvins, în anul 1928.

În 1929 devine campion mondial **Jack Sharkey**, iar în 1930, titlul este cucerit de **Max Schmeling.** **Sharkey** redevine campion mondial în anul 1932. Urmează o serie de campioni fără suprafață: gigantul **Primo Carnera** (1933), **Max Baer** (1934), **Jim Bradock** (1935). În 1937, titlul suprem este cucerit de negrul **Joe Louis**, care îl învinge pe **Bradock** prin k.o. În 1949 **Louis** se retrage din box. Titlul devenit vacant și-l dispută **Ezzard Charles** și **Joe Walcott.** Cîștigă primul, dar doi ani mai tîrziu **Walcott** își ia revanșa și cucerește campionatul mondial. Următorul campion, în 1952, este **Rocky Marciano**, care renunță la box în 1956, fără să fi cunoscut înfrîngerea. **Floyd Patterson** avea să fie apoi cel mai tînăr campion mondial: în 1956 la vîrsta de 22 de ani neîmpliniți, el l-a scos din luptă în repriza a 5-a pe **Arche Moore**, luînd... în primire titlul cel mare. În 1959, la 28 iunie, se produce însă o surpriză. **Patterson** este învins prin k.o. în repriza a 3-a de suedezul **Ingemar Johanson**, după ce fusese expediat de șapte ori la podea! **Patterson** s-a revanșat la 20 iunie 1960, cîștigînd prin k.o. în repriza a 5-a.

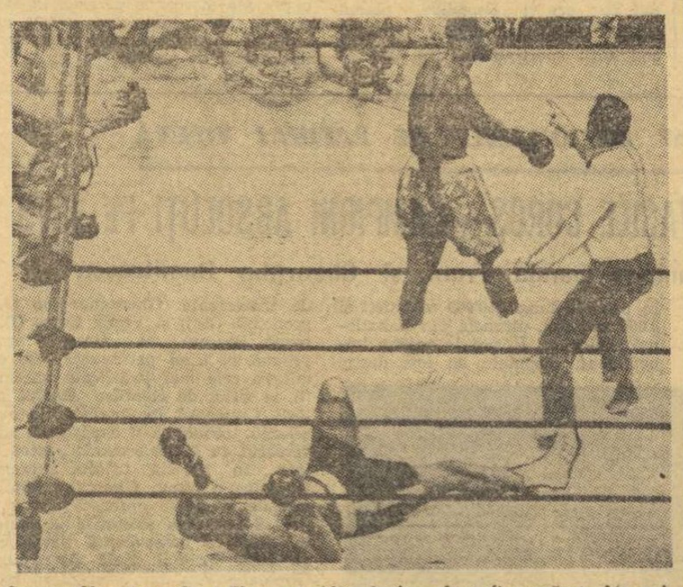

Cassius Clay, la podea! El se va ridica înainte de a fi numărat, dar oricum, a trebuit să trăiască această clipă de umilință în fața lui Joe Frazier, *în cea de a 15-a repriză a meciului lor din martie 1971*

Lui Patterson îi succede, la 25 septembrie 1962, **Sonny Liston** care pierde mai tîrziu titlul în fața lui **Cassius Clay**, la 25 februarie 1964. Acesta avea să fie, apoi, deposedat de titlu, din motive politice.

După o perioadă confuză, cu mai mulți campioni mondiali, ajungem „la meciul secolului" între **Cassius Clay** și **Joe Frazier**, disputat la 8 martie 1971. Întîlnirea s-a terminat cu victoria lui Joe Frazier la puncte, după ce în repriza a 15-a Clay fusese expediat la podea.

Cine va învinge luni noaptea? Poate, Frazier, care a împlinit la 12 ianuarie 29 de ani și are la activ 37 de victorii prin K.O. Poate, Foreman mai tînăr cu cinci ani (el împlinește în ziua meciului 24 de ani), care a scos și el din luptă 34 de adversari. Palmaresul ambilor boxeri este pînă cum, imaculat la capitolul înfrîngerilor. În dreptul cui vom vedea prima pată de cerneală?

Ștefan BUZDUGAN

RĂSPUNDE Ion Fostaciu

V. LĂZĂRESCU, GALAȚI. Ați consumat tot umorul în rîndurile introductive, astfel că nu v-a mai ajuns și pentru catrene!

P. KIVANCSI, ORADEA. „Nu mi-ați răspuns, rîndul trecut, la toate întrebările. De ce i se spune U.T.A.-ei „Bătrîna doamnă"? Sper ca subsemnatul să nu devină „Bătrînul domn" pînă primesc răspunsul". Și eu care credeam că ironia este monopolul meu! Ioan Chirilă este cel care, făcînd o figură de stil, i-a spus pentru prima oară U.T.A.-ei „Bătrîna doamnă". Din ce motiv? Știu și eu, poate pentru că este prezentă de aproape 30 de ani în Divizia A, poate pentru seriozitatea ei sau poate... fără nici un motiv!

S.N. și E.A., SATUL ZIMBREȘTI. Fotbalistul Florea Dumitrache nu este căsătorit. Aveți vreo nepoată?

ION-EMIL LUNGEANU, BUCUREȘTI. „Vă trimit o echipă națională de fotbal, a tuturor timpurilor, alcătuită de mine numai din jucători cu litera D". Apreciem calitățile dv. de selecționer. Ne-ar interesa însă o echipă alcătuită numai din jucători cu literele O sau X. La alegere!

NICOLAE MORAR, COMUNA CRAIDOROLȚ. Înainte de a vă preocupa școala pe care ar trebui s-o urmați, după terminarea liceului, pentru a deveni comentator de fotbal la radio, ar fi mai util să acordați toată atenția școlii pe care o urmați în prezent...

MARIAN DOBRESCU, COMUNA BROȘTENI. 1. Meciul Frazier — Foreman nu va putea fi văzut, „în direct", la televiziunea noastră, el disputîndu-se pe la 4 dimineața. Dar, nu mă îndoiesc, amatorii de box vor putea vedea secvențe filmate din acest pasionant meci. 1. „Vă rog să-mi dați adresa lui Dobrin — Pitești". Asta e: Dobrin — Pitești! Dacă vă e teamă că nu-i parvine scrisoarea, în felul acesta, scrieți-i pe adresa clubului F. C. Argeș: strada Horia, Cioșca și Crișan nr. 15.

MATEI DAN, ROȘIORI DE VEDE. Aveți 16 ani și jumătate, ați vrut să jucați fotbal la echipa dv. favorită, Steaua, dar ați fost refuzat. Dv., însă, sînteți sigur că peste 2—3 ani „vom auzi de fotbalistul Dan Matei". Tot ce se poate! Deci, așteptați cu nerăbdare clipa cînd cei de la Steaua vor veni, în genunchi, să vă roage să jucați la ei. În așteptarea acestei clipe, vă urez succes în activitatea dv. fotbalistică.

VALERIU MOGOȘ, BRĂILA. Floyd Patterson are 38 de ani. La J.O. din 1952, cînd a boxat în finală cu Vasile Tiță, a evoluat ca mijlociu. La această categorie a cîștigat medalia de aur.

ION PĂCURAR, COMUNA MOCREA. „Din momentul cînd m-am născut și pînă azi, am auzit «Dinamo București» și mi-a intrat în suflet". Asemenea declarații nu le mai fac astăzi nici îndrăgostiții! Am reprodus cele scrise de dv., ca să afle și fotbaliștii de la Dinamo cu cîtă dragoste sînt înconjurați de suporterii lor și ce datorie au față de ei. Sătmăreanu II a fost accidentat. La primăvară, își va relua locul în formația dinamovistă.

ILIE POPA, SATUL SCOREI. Meciul festiv, de retragere, al lui Iașin, portarul național sovietice, a avut loc în ziua de 27 mai 1971. Din „Echipa Lumii" au făcut parte, printre alții, Bobby Charlton, Müller, Geaici, Fachetti, Masurkiewicz și... Dumitrache (în prima repriză).

PETRE CHIRIȚĂ, COMUNA DRIDU. Koszka a jucat la patru echipe divizionare A: U.T.A., Rapid, Steaua și Farul.

D.M. ST., ZIMBREȘTI. Spuneți că urmăriți răspunsurile care sînt date cititorilor, în cadrul acestei rubrici. În cazul acesta, ați putut constata că am răspuns de cîteva ori la întrebarea în chestiune. Desigur, unele lucruri pot fi uitate. Dar, nu de la o săptămînă la alta. De acord?

Ilustrații: N. CLAUDIU